

Arrest

nr. 211 738 van 29 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (drie bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018, datum waarbij de onderhavige zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 13 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat R.-M. SUKENNIK, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2012 en op 6 juni 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde aanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde tevens om elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten worden (drie bijlagen 13). Het betreft de thans bestreden beslissingen, die op 30 januari 2017 aan de verzoekers ter kennis werden gebracht.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 13.06.2012 en 06.06.2013 werden ingediend door :

H., A. K. (R.R. ...)

Geboren te (...) op (...)1962

M., K. M. (R.R....)

Geboren op (...)1962

Meerderjarige zoon:

H., M. A. (R.R. ...)

Geboren te (...) op (...)1995

Nationaliteit: Libanon

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan eerst in het kader van de asielpcedure en later in het kader van hun aanvragen 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.08.2007 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun eerste aanvraag 9ter d.d. 14.12.2009 werd ongegrond afgesloten op datum van 23.05.2013. Hun tweede en derde aanvraag 9ter d.d. 04.01.2013 en 07.07.2015 werden ongegrond afgesloten op datum van 11.05.2016, aan betrokkenen betekend op 23.05.2016. .

De duur van de asielpcedure – namelijk acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op medische elementen, met name op het feit dat de nodige zorgen niet toegankelijk zouden zijn in Libanon. Betrokkenen leggen geen medische stukken voor maar verwijzen naar hun aanvraag 9ter. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij driemaal een aanvraag 9ter indienden, die telkens ongegrond werd afgesloten. We stellen dus vast dat de medische problematiek en de toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst reeds ten gronde

werden onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Na de betekening van hun laatste ongegronde beslissing op 23.05.2016 werden er geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan hun administratief dossier. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoekschriften wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de dienst 9ter. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De verwijzing naar de toestand in Libanon (waar de situatie niet goed zou zijn op sociaal-economisch en politiek vlak) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het feit dat hun dochter, A. H. H. (R.R. ...) legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat hun zoon reeds meerderjarig is en dus niet meer leerplichtig. Er wordt bovendien geen actueel bewijs voorgelegd van zijn scholing, het laatste attest dateert van schooljaar 2012-2013.

Verzoekers halen aan dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij gedurende al die tijd hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit dit zou moeten blijken. Ter staving leggen ze namelijk enkel de schoolattesten van hun zoon voor. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen meer dan 44 jaar (voor mijnheer) en meer dan 38 jaar (voor mevrouw) in hun land van herkomst verbleven, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft (op dochter H. na). Het eventueel hier opgebouwde sociale en economische welzijn, waarvoor ze geen enkel bewijs voorleggen, kan dan ook geenszins vergeleken worden met het door hen opgebouwde sociale en economische welzijn in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relatie niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke

operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een al dan niet gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zouden kunnen indienen.

Verzoekers halen verder aan dat een gedwongen terugkeer een trauma zou betekenen in dit stadium van hun integratie. Echter, allereerst merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer, waardoor dit argument niet van toepassing is op de situatie van betrokkenen. Ten tweede en volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen waaruit hun integratie zou moeten blijken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en dat zij over een blanco strafregister zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie en verblijf (met name het feit dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat zij zich kost noch moeite gespaard zouden hebben om zich de Franse taal eigen te maken, dat zij over zowel een actieve als een passieve kennis van het Frans zouden beschikken, dat het hen aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zouden opgebouwd hebben die hen wil steunen, dat het voor hen belangrijk zou zijn om hun leven op zelfstandige wijze uit te bouwen en te werken, dat zij actief op zoek zullen gaan naar werk, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van deze mensen, dat zij zich tot het uiterste zouden inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat zij op zeer intense wijze zouden overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben en dit zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat zij reeds 6.5 jaar in België zouden verblijven waarvan een groot deel legaal) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun integratie.

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker. Dit bevel is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Il est enjoint a Monsieur:

De heer:

(...)

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, dans les trente (30) jours de la notification de décision. binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster en de vierde bestreden beslissing is het bevel dat werd afgegeven aan de derde verzoeker. Deze bevelen zijn op dezelfde wijze gemotiveerd als de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers beroepen zich tevens op een kennelijke beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Première branche

EN CE QUE la partie adverse refuse de prendre en compte la longueur du séjour des requérants sur le territoire ainsi que leur excellente intégration à la société belge en motivant sa décision par une affirmation tout à fait générale selon laquelle la longueur du séjour et l'intégration ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

ALORS QUE, ce faisant, la partie adverse se dispense d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour qui lui a été soumise ;

Que les principes généraux du droit cités au présent moyen imposent notamment à la partie adverse de prendre une attitude proportionnée au cas d'espèce qui lui est soumis et de statuer sur base de tous les éléments de la cause, en examinant in concreto les éléments qui sont soumis à son appréciation ;

Que chaque demande dont est saisie la partie adverse dans le cadre de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 est particulière et que cette particularité doit être respectée, sous peine de vider ladite disposition de sa substance ;

Que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, le Conseil du contentieux des étrangers a considéré « qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation »

Que, pour rappel, il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin 2000, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38) ;

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs d'une autorisation de séjour d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que l'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., arrêt n° 12.863 du 26/11/2002) ;

Que la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre pourquoi les éléments d'intégration invoqués par les requérants et non remis en cause par la partie adverse ne constituent pas des circonstances exceptionnelles justifiant qu'elles introduisent leur demande à partir de la Belgique ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147,2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que la motivation de la décision attaquée est stéréotypée et pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre ;

Que le Conseil d'Etat a déjà considéré à plusieurs reprises que lorsque « la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie », elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle » (C.E., arrêt n° 121.440 du 8 juillet 2003 ; cfr. également C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003).

Que l'enseignement tiré de cette jurisprudence doit être appliqué par analogie au cas d'espèce ;

Qu'il semble que la partie adverse rejette de façon systématique et non différenciée les éléments des demandes basées sur l'article 9bis faisant état de la longueur du séjour - quelle que soit celle-ci - et de l'intégration comme n'étant ni révélateurs de circonstances exceptionnelles ni capables de fonder ces mêmes demandes ;

Que les requérants sont dès lors en droit de se demander comment elles pourraient faire valoir leur situation spécifique, celle-ci étant, semble-t-il, automatiquement considérée comme insuffisante et/ou non pertinente ;

Qu'en ne motivant pas in specie les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par les parties requérantes ne constituent pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction en Belgique de leur demande de séjour, la partie adverse manque à son obligation de motivation formelle et adéquate ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus ;

Deuxième branche

EN CE QUE, concernant la vie privée et familiale des requérants en Belgique, la partie adverse motive sa décision comme suit:

"het feit dat hun dochter, A. H. H. legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in de dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van een familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijk verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties allen niet onder de bescherming van art8."

ALORS QUE les requérants sont en Belgique depuis 2006, soit depuis bientôt 11 ans, et que, comme indiqué dans la demande, ils s'est extrêmement bien intégrés à la société belge et y a développé des relations et des activités qui tombent sous le champ d'application de la notion de vie privée ;

Qu'en outre, comme rappelé par la partie adverse dans sa décisions, leur fille vit légalement en Belgique ;

Que le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 8 de la CEDH ainsi que par l'article 22 de la Constitution ;

Que l'article 8 de la CEDH se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Qu'il est clair que les requérants entretiennent avec les membres de leur famille des relations pouvant être qualifiées de vie familiale ;

Que, selon la Cour européenne des droits de l'homme, « la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits. » (CEDH, arrêt K. & T. c. Finlande du 12 juillet 2001, § 150) ;

Qu'en ce qui concerne la relation des requérants avec leur fille, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que les relations entre un enfant adulte et ses parents doivent en tous cas être examinées sous l'angle de la vie privée et qu'elles sont en outre constitutives de vie familiale lorsqu'il existe entre eux des « éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (CEDH, décision Kwakye-Nti et Dufle c. Pays-Bas, 1 novembre 2000, C.E.D.R, arrêt Slivenko c. Lettonie, 9 octobre 2003, § 97) ;

Que le Conseil d'Etat a quant à lui déjà jugé que la décision de refus de séjour accompagnée d'un ordre de quitter le territoire pris à l'égard d'une ressortissante syrienne venue rejoindre sa sœur en Belgique constituait une violation de l'article 8 précité (C.E., 7 novembre 2001, arrêt n° 100.587) ;

Que l'existence d'une vie familiale entre les requérants et leur famille n'est en outre nullement contestée par la partie adverse dans sa décision ;

Que par ailleurs, les requérants peuvent également se prévaloir d'une vie privée en Belgique, développée durant leurs 11 années de séjour sur le territoire ;

Qu'en effet, la notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni) ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale »];

Que, par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui est pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question (C.E.D.H., 9 octobre 2003, arrêt Slivenko c. Lettonie, § 95) ;

Qu'il est en conclusion clair qu'au vu de la durée de son séjour en Belgique et de leur excellente intégration à la société belge, les requérants entretiennent sur le territoire belge des relations protégées par le droit au respect de la vie privée et familiale ;

Que cela n'est d'ailleurs à aucun moment remis en cause par la partie adverse dans sa décision ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, Iatridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDE, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka /Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Qu'il y a dès lors lieu d'établir une balance des intérêts en présence et d'expliquer concrètement en quoi la vie privée et familiale des requérants ne doit pas de recevoir la protection prévue par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et non se contenter de se retrancher derrière la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qui, rappelons-le, ne supprime pas la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales;

Qu'en effet, comme l'enseigne la Cour Européenne des Droits de l'Homme à travers sa jurisprudence relative au droit au respect de la vie privée et familiale tel que consacré par l'article 8 de la CEDH : « Dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. (...) »

Qu'il découle de cette jurisprudence que, nonobstant la différence entre l'obligation qui incombe à l'Etat de ne pas s'ingérer dans la vie privée et familiale d'un individu (avec les exceptions prévues au paragraphe 2 de l'article 8) et l'obligation positive qui impose à l'Etat d'agir pour assurer le respect au droit à la vie privée et familiale, une analyse de la proportionnalité de la décision doit être conduite, dans les deux cas, au regard du droit à la vie privée et familiale de la requérante ;

Que lorsqu'il n'y a pas ingérence, la Cour EDH considère qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale ;

Que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence et que, s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il viole l'article 8 de la CEDH si il ne s'y soumet pas ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers a jugé que

« Dans la mesure où il n'est pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il ne saurait être considéré que l'acte attaqué implique une ingérence dans la vie privée. Il convient toutefois d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée de celle-ci. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de rappeler que l'étendue des obligations pour un l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y réside varient en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (voir parmi d'autres :Abdulaziz,Cabales et Balkandi c Royaume-Uni, 28 mai 1985 et récemment Osman c. Danemark, n°38058/09, §54, 14 juin 2011). (C.C.E., arrêt n° 78278 du 29 mars 2012);

Qu'au regard de ces obligations d'examen approfondi et de mise en balance des intérêts, la motivation" développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît comme lacunaire et insuffisante dans la mesure où elle n'expose nullement ce qui l'a poussée à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier de la requérante de continuer à vivre sa vie en Belgique où vit l'entièreté de sa famille et où elle a développé l'ensemble des aspects de sa vie privée et familiale ;

Que la motivation de la partie adverse dans la décision attaquée est en outre générale et stéréotypée puisqu'elle se borne à reproduire des considérations générales et à citer de la jurisprudence sans exposer en quoi celle-ci serait applicable au cas d'espèce et sans procéder concrètement à la balance des intérêts en présence ;

Que, partant, la motivation de la partie adverse est lacunaire, insuffisante et inadéquate ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus ;

Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse- estime que les requérants n'établissent pas leur impossibilité de rentrer au Liban et le danger qu'il y courent ;

ALORS QUE il est établi dans le dossier administratif que le requérant a une balle dans la tête ;

Qu'il a également établi être suivi par un psychiatre en raison du traumatisme subi et des séquelles psychiatriques.

Que cet éléments constituent un commencement de preuve que la partie adverse devait prendre en compte.

Quatrième branche

EN CE QUE la partie adverse refuse de prendre en compte les éléments touchant à la scolarité de leur enfant se contentant de rappeler que le droit à l'éducation et à l'instruction n'implique pas automatiquement un droit au séjour, d'affirmer de manière tout à fait général qu'une scolarité en cours ne constitue pas une circonstance exceptionnelle et d'invoquer l'irrégularité du séjour des requérants sur le territoire belge afin d'en déduire qu'elle "est à l'origine du préjudice qu'elle invoque. " ;

ALORS QUE la décision attaquée ne prend en compte ni le droit à l'éducation du fils des requérants ni l'intérêt supérieur de leur fils en considérant que la poursuite de leur scolarité en Belgique n'est pas pertinente au titre de circonstance exceptionnelle ;

Que l'article 3.1 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant précise : « Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. » ;

Que cette obligation de faire primer l'intérêt de l'enfant est encore reprise à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 qui se lit comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Que l'article 22bis de la Constitution précise encore « Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale. » ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a récemment rappelé à ce propos que :

« Lorsqu'il s'agit de familles, les autorités doivent, dans leur évaluation de la proportionnalité, tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant. Cet équilibre doit être sauvegardé en tenant compte des conventions internationales, notamment de la Convention relative aux droits de l'enfant (Popov, précité, § 139). La Cour souligne qu'il existe un large consensus-y compris en droit international - autour de l'idée que dans toutes les décisions concernant des enfants, leur intérêt supérieur doit primer (ibidem, § 140, Xc. Lettonie [GC], n° 27853/09, § 96, CEDH2013). » (CEDH, arrêt n°19113/09 du 10 juillet 2014, Affaire Senigo Longue et autres c. France, n°68);

Que le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant est certes au minimum un principe interprétatif par rapport à d'autres dispositions nationales ou internationales ;

Que «l'article 3 de la Convention de New-York peut néanmoins encore engendrer des obligations ayant effet direct lorsque les autorités outrepassent les limites de leur liberté de décision : « le fait que la notion d'intérêt supérieur de l'enfant » soit une norme générale, qui nécessite une interprétation et une concrétisation, n'exclut pas l'effet direct mais oblige le juge, dans le cas qui lui est soumis, à examiner in concreto le contenu des intérêts de l'enfant en pensant les intérêts présents. Il est en effet impossible de faire totalement abstraction dans un cas concret de l'intérêt de l'enfant. Dans ce sens il est donc octroyé un effet direct à l'article 3 de la Convention. Néanmoins, l'interprétation et la concrétisation d'une part et l'évaluation de l'intérêt d'autre part supposent que l'intérêt de l'enfant doit être également opposé aux autres droits fondamentaux et obligations présents dans le procès. » ;

Que le droit de l'enfant à l'éducation est garanti par l'article 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant ;

Que l'article 2 du protocole additionnel à la CEDH se lit comme suit : « Nul ne peut se voir refuser le droit à l'instruction. L'Etat, dans l'exercice des fonctions qu'il assumera dans le domaine de l'éducation et de l'enseignement, respectera le droit des parents d'assurer cette éducation et cet enseignement conformément à leurs convictions religieuses et philosophiques. » ;

Que ce droit à l'éducation est encore repris à l'article 13.2 du PIDESC et à l'article 24 de la Constitution ; Que la rupture de la scolarité en cours est considérée par le Conseil d'Etat comme source de préjudice grave difficilement réparable (C.E., arrêt n°75.549 du 3 août 1998 ; C.E., arrêt n°75.994 du 29 septembre 1998 ; C.E., arrêt n°74.880 du 30 juin 1998) ;

Que la partie adverse a en effet motivé sa décision au regard du droit à l'éducation du fils des requérants de manière générale, inadéquate et stéréotypée en se contentant de déclarer que la poursuite de la scolarité en cours ne constitue pas une circonstance exceptionnelle, d'invoquer l'irrégularité du séjour des requérants sur le territoire pour affirmer qu'ils seraient à l'origine du préjudice subi par son fils étant donné qu'elles l'a scolarisé en séjour illégal ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A. 179.818/29.933) ;

Que, ce faisant, elle se dispense d'examiner in concreto les éléments qui sont invoqués à l'appui d'une demande de séjour, en violation de ses obligations au titre de l'article 9bis, et manque à ses obligations de motivation ;

Qu'on ne peut reprocher aux parties requérantes d'avoir scolarisé leur fils alors qu'ils étaient en séjour illégal ;

Qu'il s'agit d'une attitude normale de parents qui se soucient de leurs enfants que de vouloir leur offrir les meilleures perspectives de scolarité dans le pays où ils résident ;

Que, pour rappel, les parties requérantes n'ont eu de cesse de tenter de régulariser leur situation et ont attendu pendant de nombreuses années pour avoir une réponse sur leur demande de séjour médical.

Que les enfants eux-mêmes ne peuvent être tenus responsables des décisions prises par leurs parents, qui ne peuvent certainement pas leur être reprochées ;

Que la décision attaquée est donc inadéquatement et insuffisamment motivée

Que la motivation de la décision attaquée apparaît donc comme totalement inadéquate ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus ;

cinquième branche

EN CE QUE la partie adverse refuse de prendre en considération les pathologies psychologiques dont souffre le requérant au motif que cela ressort du contentieux médical et qu'il n'y a pas d'éléments nouveaux depuis les demandes d'articles 9 ter.

ALORS QUE des éléments rejettes dans le cadre du contentieux médical peuvent être pris en compte dans le cadre d'une demande d'article 9 bis dans la mesure où les bases légales ne sont pas les mêmes.

Que la partie adverse se devaient d'examiner les éléments médicaux au regard de l'article 3 de la CEDH;

Que la partie adverse n'a pas, dans la motivation de l'acte attaqué, correctement répondu à l'argument ainsi développé par la requérante ;

Que la partie adverse a donc insuffisamment et inadéquatement motivé sa décision et a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

EN TELLE SORTE QUE les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus. ”

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers aan dat de eerste bestreden beslissing stereotiep en dus niet afdoende is gemotiveerd waar de elementen van integratie en lang verblijf geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers beroepen zich zodoende op een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu dient erop te worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook duidelijk de feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is. In de bestreden beslissing wordt concreet toegelicht dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Vervolgens gaat de gemachtigde nader in op de door de verzoekers in hun aanvragen aangehaalde elementen en licht hij concreet toe waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen.

Het afdoende karakter van de geboden motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden berust derhalve volledig bij de aanvrager. De gemachtigde heeft in het kader van een onontvankelijkbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook geen verdere verplichting dan te onderzoeken en te motiveren inzake de daadwerkelijk in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Op de elementen die ten gronde worden aangehaald om te

argumenteren voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, hoeft de gemachtigde in dergelijke geval niet concreet in te gaan.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekers in hun verblijfsaanvraag van 6 juni 2013 het volgende hebben aangehaald als argumentatie waarom hun lang verblijf en integratie een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken:

"Dat ten eerste verzoekers' centrum van belangen hier in België ligt nu zij gedurende 6,5 jaar hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M. Dat de zoon van verzoekers hier naar school gaat, en bovendien zo geïntegreerd is in zijn klas dat hij niet meer zou kunnen aarden in een ander onderwijssysteem.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofdte van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo verblijven zij reeds 6,5 jaar alhier, er is zeker sprake van een zeer goede integratie, spreken verzoekers perfect de Franse taal, hebben verzoekers een kind die alhier naar school gaat en die perfect geïntegreerd is in zijn klas, verzoekers zijn 2 jaar lang in het bezit geweest van een attest van immatriculatie (medisch), verzoekers zullen actief op zoek gaan naar werk na het bekomen van een verblijfsvergunning,...

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoekers aan de voorwaarden voldoen en zodoende bevinden zij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor verzoekers om hen terug naar het land van herkomst te sturen temeer zij alhier gedurende 6,5 jaar verblijven.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van hun integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen. Deze ervaring zou eveneens uiterst traumatisch zijn voor hun zoon die zich niet meer kan indenken hoe het is om ergens anders naar school te gaan.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.

"In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), "...dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing omtrent de regularisatie moet

dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat ten vierde verzoekers sinds hun aankomst alhier blijf hebben gegeven van hun motivatie om te werken en hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier te uit te bouwen.

Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.”

In de verblijfsaanvraag van 13 juni 2012 werd maar één element aangehaald als buitengewone omstandigheid, en dat is het feit dat de verzoekers in legaal verblijf waren omwille van hun gezondheidstoestand die een terugkeer naar Libanon onmogelijk zou maken.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekers zich in diezelfde verblijfsaanvraag tevens, en in afzonderlijke uiteenzettingen *“omtrent de grond: integratie en humanitaire redenen”* en *“Fondement de la demande d'autorisation de séjour”* hebben beroepen op hun integratie en hun lang verblijf als redenen om ten gronde een verblijfsmachtiging toe te staan. Op deze afzonderlijke argumentaties uit de aanvragen van 13 juni 2012 en 6 juni 2013 hoefde de gemachtigde niet in te gaan omdat deze elementen de grond van de zaak betreffen terwijl de aanvragen onontvankelijk werden bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die het de verzoekers bijzonder moeilijk zouden maken om hun aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Waar in de bestreden beslissing, *in fine*, wordt gesteld *“De elementen van integratie en verblijf (met name het feit dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat zij zich kost noch moeite gespaard zouden hebben om zich de Franse taal eigen te maken, dat zij over zowel een actieve als een passieve kennis van het Frans zouden beschikken, dat het hen aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zouden opgebouwd hebben die hen wil steunen, dat het voor hen belangrijk zou zijn om hun leven op zelfstandige wijze uit te bouwen en te werken, dat zij actief op zoek zullen gaan naar werk, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van deze mensen, dat zij zich tot het uiterste zouden inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat zij op zeer intense wijze zouden overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben en dit zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat zij reeds 6.5 jaar in België zouden verblijven waarvan een groot deel legaal) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun integratie.”*, volstaat deze motivering derhalve ruimschoots om de elementen die in de aanvragen werden aangehaald als elementen ten gronde, niet bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden te betrekken. Aangezien de elementen nauwkeurig en concreet worden opgesomd, is het bovendien duidelijk dat er geen sprake is van een gestereotypeerde motivering die de verzoekers niet zou toelaten te begrijpen waarom deze of gene elementen uit hun aanvraag niet in aanmerking worden genomen bij de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekers er in hun betoog aan voorbij gaan dat omtrent de elementen van lang verblijf en integratie, die wel in de aanvraag als buitengewone omstandigheden naar voor werden geschoven, als volgt werd gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan eerst in het kader van de asielpprocedure en later in het kader van hun aanvragen 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.08.2007 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun eerste aanvraag 9ter d.d. 14.12.2009 werd ongegrond afgesloten op

datum van 23.05.2013. Hun tweede en derde aanvraag 9ter d.d. 04.01.2013 en 07.07.2015 werden ongegrond afgesloten op datum van 11.05.2016, aan betrokkenen betekend op 23.05.2016. .

De duur van de asielpprocedure – namelijk acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat hun zoon reeds meerderjarig is en dus niet meer leerplichtig. Er wordt bovendien geen actueel bewijs voorgelegd van zijn scholing, het laatste attest dateert van schooljaar 2012-2013.

Verzoekers halen aan dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij gedurende al die tijd hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit dit zou moeten blijken. Ter staving leggen ze namelijk enkel de schoolattesten van hun zoon voor. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen meer dan 44 jaar (voor mijnheer) en meer dan 38 jaar (voor mevrouw) in hun land van herkomst verbleven, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft (op dochter H. na). Het eventueel hier opgebouwde sociale en economische welzijn, waarvoor ze geen enkel bewijs voorleggen, kan dan ook geenzins vergeleken worden met het door hen opgebouwde sociale en economische welzijn in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relatie niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een al dan niet gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zouden kunnen indienen.

Verzoekers halen verder aan dat een gedwongen terugkeer een trauma zou betekenen in dit stadium van hun integratie. Echter, allereerst merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer, waardoor dit argument niet van toepassing is op de situatie van betrokkenen. Ten tweede en volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen waaruit hun integratie zou moeten blijken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat deze uitgebreide en concrete motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekers aangeven het niet eens te zijn met deze motivering, en daartoe verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, moet erop worden gewezen dat recentere rechtspraak van dit hoge rechtscollège het in de eerste bestreden beslissing ingenomen standpunt bevestigt. Zo oordeelde de Raad van State in haar arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 - arrest waarnaar ook in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen - dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De verzoekers tonen niet aan dat daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht, en zij maken dus niet aannemelijk dat de gemachtigde elementen van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld, dan wel in strijd met de stukken van het dossier of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het verwijt dat geen rekening zou zijn gehouden met de concrete omstandigheden van de aanvraag en over de bedoelde elementen op stereotiepe wijze zou zijn gemotiveerd, gaat, gelet op het voorgaande, evenmin op.

Ook een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel - voor zover de verzoekers hierop doelen met hun kritiek - ligt derhalve niet voor. Ook van enige kennelijk beoordelingsfout is geen sprake.

Het eerste middelenonderdeel is ongegrond.

3.2. In een tweede middelenonderdeel voeren de verzoekers in wezen een schending aan van artikel 8 van het EVRM, alsook van de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat in de eerste bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd omtrent het gezins- en privéleven van de verzoekers in België, met inbegrip van de scholing van de derde verzoeker (cf. artikel 8 van het EVRM):

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat hun zoon reeds meerderjarig is en dus niet meer leerplichtig. Er wordt bovendien geen actueel bewijs voorgelegd van zijn scholing, het laatste attest dateert van schooljaar 2012-2013.

Verzoekers halen aan dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij gedurende al die tijd hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit dit zou moeten blijken. Ter staving leggen ze namelijk enkel de schoolattesten van hun zoon voor. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen meer dan 44 jaar (voor mijnheer) en meer dan 38 jaar (voor mevrouw) in hun land van herkomst verbleven, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft (op dochter H. na). Het eventueel hier opgebouwde sociale en economische welzijn, waarvoor ze geen enkel bewijs voorleggen, kan dan ook geenzins vergeleken worden met het door hen opgebouwde sociale en economische welzijn in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relatie niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan dus niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verweerder ten gronde of het door de verzoekers ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat de verzoekers de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kunnen laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt dus geen schending van artikel 8 van het EVRM in.

In de mate dat de verzoekers aanvoeren dat de onontvankelijkheidsbeslissing tezamen met de bevelen om het grondgebied te verlaten een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekers voor wat betreft hun familieleven enkel verwijzen naar hun meerderjarige dochter, die legaal in België verblijft. Los van het feit dat de verzoekers op geen enkele concrete wijze aannemelijk maken dat zij een gezin vormen of samenwonen met hun dochter, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt te beschermen. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekers voeren echter een bijzonder vaag en eerder rechtstheoretisch betoog waarbij zij nergens ingaan op de concrete elementen van hun voorgehouden familiaal leven met hun meerderjarige dochter. Zij tonen met de loutere verwijzing naar hun in België verblijvende dochter dan ook niet aan dat zij met deze persoon dermate nauwe banden van afhankelijkheid hebben ontplooid, die verder reiken dan de normale banden tussen ouders en meerderjarige kinderen, dat er sprake zou zijn van een gezins- of familiaal leven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan genieten.

Op dit punt wordt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

In casu beroepen de verzoekers zich voornamelijk, met de toelichting omtrent hun integratie en hun relatie met hun dochter, op een schending van hun recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘privéleven’, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie. Het EHRM oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de

buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83).

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekers voorafgaand aan hun verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nooit tot een verblijf werden gemachtigd dat hen feitelijk in staat stelde een privéleven in België te ontwikkelen. Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, *quod in casu*, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Zo stelde het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Er moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties zullen in de belangenafweging geen aanleiding geven tot een positieve verplichting, en moeten worden onderscheiden van duurzame sociale relaties.

De verzoekers beperken zich *in casu* echter tot een bijzonder vage en algemene verwijzing naar hun lange (illegale en precaire) verblijf en hun voortreffelijke integratie in België en het loutere feit dat hun meerderjarige dochter legaal in België verblijft. Er moet echter worden vastgesteld, zoals ook reeds in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd, dat de verzoekers nalieten en ook thans nalaten hun beweerde voortreffelijke integratie concreet te staven en enig concreet element aan te brengen in dit verband. Een daadwerkelijk privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de relatie met de dochter van de verzoekers, heeft de gemachtigde het volgende gesteld:

“Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers betogen, blijkt zodoende dat de gemachtigde wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd inzake de relatie van de verzoekers met hun in België verblijvende dochter. De gemachtigde heeft zich, bij het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op het standpunt gesteld dat er enkel een verplichting is om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een verblijfsaanvraag in te dienen en dat een dergelijke tijdelijke verwijdering niet in disproportionaliteit staat met het privéleven in

België. Dit standpunt stemt overeen met de rechtspraak van het EHRM, waar wordt geoordeeld dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De eventuele tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven (of het familieleven) van de verzoekers in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens tonen de verzoekers dit niet aan met hun vage betoog.

Voor het overige betwisten de verzoekers ook niet dat zij *“meer dan 44 jaar (voor mijnheer) en meer dan 38 jaar (voor mevrouw) in hun land van herkomst verbleven, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft (op dochter H. na)”*. De verzoekers gaan tevens voorbij aan het daaraan verbonden motief dat *“het eventueel hier opgebouwde sociale en economische welzijn, waarvoor ze geen enkel bewijs voorleggen (...) geenzins vergeleken (kan) worden het door hen opgebouwde sociale en economische welzijn in het land van herkomst”*. Ook hieruit blijkt dat de gemachtigde een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd omtrent hun gezins- en familieleven. Evenmin tonen de verzoekers aan dat de bestreden beslissingen en de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, een schending van artikel 8 van het EVRM zouden inhouden. Aangezien geen schending wordt aangetoond van artikel 8 van het EVRM, kan er ook geen sprake zijn van een schending van artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middelenonderdeel is ongegrond.

3.3. In een derde middelenonderdeel voeren de verzoekers aan dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat zij niet aantonen dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Libanon omwille van het gevaar dat zij er lopen. Zij geven aan dat de eerste verzoeker een kogel in het hoofd heeft en dat hij in dit verband psychiatrisch wordt opgevolgd. De verzoekers menen dat dit een begin van bewijs vormt dat door de gemachtigde in rekening diende te worden genomen. De verzoekers doelen hiermee zodoende op een schending van de zorgvuldigheidsplicht door de eerste bestreden beslissing.

Dienaangaande herhaalt de Raad dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdeling volledig bij de verzoekers zelf berust. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, *HELLEMANS*; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of er aan de wettelijke (ontvankelijkheids)voorwaarden is voldaan. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad wijst erop dat in de aanvraag van 13 juni 2012, met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, slechts vaagweg wordt verwezen naar *“leur état de santé”* terwijl in de aanvraag van 6 juni 2013 helemaal niet wordt aangegeven dat de verzoekers omwille van gezondheidsredenen van één van hen, niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om er de aanvraag in te dienen. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier geenzins blijkt dat de verzoekers als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald dat de eerste verzoeker een kogel in het hoofd heeft en dat hij desbetreffend psychiatrisch wordt opgevolgd, kunnen zij ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde dit element had moeten betrekken bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het derde middelenonderdeel is ongegrond.

3.4. In een vierde middelenonderdeel betogen de verzoekers dat de gemachtigde weigert de scholing van de derde verzoeker in rekening te nemen en dat hij er zich toe beperkt te stellen dat het recht op

onderwijs geenszins automatisch een recht op verblijf impliceert. De gemachtigde zou tevens slechts op algemene wijze aangeven dat de scholing geen buitengewone omstandigheid vormt en dat het onregelmatig verblijf in België de oorzaak is van het nadeel waarop de verzoekers zich beroepen. Na een eerder rechtstheoretische toelichting omtrent het hoger belang van het kind en het recht op onderwijs, geven de verzoekers aan dat het hen niet kan worden verweten dat zij hun zoon onderwijs hebben laten volgen in onregelmatig verblijf en dat de beslissingen van de ouders niet aan de kinderen kunnen worden aangewreven. De verzoekers besluiten dat de (eerste) bestreden beslissing op deze punten niet afdoende is gemotiveerd.

De vraag rijst echter of de verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing wel gelezen hebben. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhouden, neemt de gemachtigde de scholing van de derde verzoeker wel degelijk in rekening en licht hij ook concreet toe waarom dit element geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Desbetreffend wordt met name als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat hun zoon reeds meerderjarig is en dus niet meer leerplichtig. Er wordt bovendien geen actueel bewijs voorgelegd van zijn scholing, het laatste attest dateert van schooljaar 2012-2013.”

De verzoekers gaan op geen enkele wijze in op de concrete motieven als waarom de scholing van hun zoon niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Zij houden ook ten onrechte voor dat de gemachtigde hen zou verwijten dat zij hun zoon school hebben laten lopen in onregelmatig verblijf. Een dergelijk verwijt valt noch expliciet, noch impliciet te lezen in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde stelt enkel dat de verzoekers steeds geweten hebben dat de scholing plaats vond in precair verblijf en dat de scholing dus een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Daarnaast wordt tevens gesteld dat er geen enkele bewijs wordt voorgelegd van een actuele scholing, dat de zoon reeds meerderjarig is en dus niet langer schoolplichtig en dat niet wordt aangetoond dat de scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Ook deze vaststellingen worden door de verzoekers compleet genegeerd.

De verzoekers tonen dan ook op geen enkele wijze aan dat het geheel van deze motieven niet afdoende zou zijn om de scholing van de derde verzoeker niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Volledigheidshalve geeft de Raad nog mee dat de verzoekers zich *in casu* niet kunnen beroepen op de (wettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen betreffende) de kinderrechten en het hoger belang van het kind. De derde verzoeker is immers meerderjarig. Zij kunnen evenmin dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing het recht op onderwijs zou schenden. Deze beslissing houdt immers enkel in dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing belet de derde verzoeker op geen enkele wijze om zijn onderwijs verder te zetten. Indien hij verder onderwijs wenst te volgen in België dan zal dit onderwijs, net zoals voorheen, plaats vinden in onregelmatig verblijf. Dit betekent echter niet dat aan de derde verzoeker enig onderwijs wordt ontzegd.

Het vierde middelenonderdeel is ongegrond.

3.5. In een vijfde en laatste middelenonderdeel voeren de verzoekers aan dat de gemachtigde weigert om de psychologische pathologie van de eerste verzoeker in rekening te nemen, om reden dat dit element onder het medische procedure valt en dat er geen nieuwe elementen worden aangereikt sinds de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekers menen dat de medische elementen onderzocht dienden te worden in het licht van artikel 3 van het EVRM. De

verzoekers besluiten dat de eerste bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd en getuigt van een kennelijke beoordelingsfout.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verzoekers op geen enkele wijze betwisten dat zij in de onderhavige verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ten opzichte van de voorafgaande medische verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, geen nieuwe elementen hebben voorgelegd omtrent hun medische problematiek. Zij kunnen dan ook geen wettig belang doen gelden bij hun kritiek dat de medische pathologie toch in rekening diende te worden genomen (in het licht van artikel 3 van het EVRM). Artikel 9*ter*, §2, 4°, van de vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, niet aanvaard mogen worden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk moeten worden verklaard. De wet laat dan ook niet toe dat de elementen die reeds in een medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet werden ingeroepen, als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Het vijfde middelenonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel, in al zijn onderdelen, ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE